

On(t)roerend Goed

Deel 15 over Aziz Dijkstra de Puzzelman

Eerste druk © 2024 Marc Pierar

Cover: © Ptries van Dokkum

ISBN: 978-94-65-016-078

Uitgeverij bravenewbooks.nl Amsterdam

www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

On(t)roerend Goed

Marc Pierar

“Ik, Evangelina Di Angeli, heb niemand onder mij en al zeker niet boven mij, niemand.”

Prelude

Amsterdam, zaterdag 2 mei 2048, 08.14 uur, de IJ-kade ten westen van het Centraal Station, Dijkstra's woontoren, tot voor kort Metcalfe's woontoren. Buiten is het een schitterende lentedag, de zoveelste op rij. Een strakke blauwe lucht, een heerlijk schijnend zonnetje, een licht kietelend briesje, wat wil een Amsterdammer nog meer, joh? De stad Amsterdam en haar inwoners genieten met volle teugen van het prachtige weer, niet in het minst omdat volgens de weersvoorspelling dit weer tot zeker dinsdag zal duren. Want afgaande op het absurde aantal posts op de social Tubes, is dinsdag de dag waar de hele stad naartoe lijkt te leven, de dag dat de vrouw van de Puzzelman 's middags thuis gaat bevallen van een tweeling, een jongen en een meisje, nota bene op bevrijdingsdag. Menig Amsterdammer ontgaat de humor daarvan niet. Door een werkelijk fenomenale blunder van het OLVG is die informatie twee weken geleden op straat komen te liggen. Menig Tube, ook de internationale, wil de primeur hebben: de eerste beelden van de tweeling! Gewone mensen, binnen en buiten Amsterdam, houden zich vooral bezig met de vraag welke namen de twee kinderen gaan krijgen. Want let wel: we praten over de Puzzelman, iemand die als voornaam Aziz heeft. Grote kans dat zijn kinderen ook een aparte naam krijgen. Toch? Want hij kent Friezen, Vlamingen, Aboriginals, Maori's, Navajo's, Brazilianen, Iraniërs, Zulu's, nog zoveel meer mensen. Die gaat zijn kinderen echt niet Jan en Marie noemen. Toch? Maar ja, het is wel de Puzzelman en juist die zou dat zomaar eens kunnen doen. Toch? Natuurlijk zijn er nog genoeg mensen die misbaar maken over de Puzzelman, vooral in Amsterdam, maar toch ook daarbuiten, met name over de woontoren van de Puzzelman, dat hij die als verjaardagscadeau heeft gekregen van Alistair Yoshida, de zoon van de vorig jaar vermoorde Paul Metcalfe. Nou ja, zeg, dat kan gewoonweg niet kloppen, daar moet iets mee aan de hand zijn. Toch? En ook dat de vrouw van de Puzzelman bij en voor de Puzzelman werkt, zelfs op zijn uitdrukkelijk verzoek? Dat riekt naar nepotisme. Toch? Gewone Amsterdammers echter lachen daar allemaal om, die weten echt wel beter, die herkennen kinnesinne op een kilometer afstand, die kennen hun Puzzelman nu zo'n vijftien jaar, die blanke rechercheur nu commissaris, al jaren de knapste en meest felbegeerde vrijgezel van Amsterdam, zijn lange, blonde haren, lichte snor en baard en, och, hemel, die werkelijk prachtige blauwe ogen, zagen hem vrijwel dagelijks op een Tube criminelen van de straat halen, vooral de hele grote, tot aan politici toe, ja, dat hij zelfs een kogel in zijn rug kreeg, tijdens een liveStream nog wel. Hun Puzzelman? Die is kosjer, gozer, zeker weten, die is zo rechtlijnig als een laserstraal, dus iedereen moet met zijn poten van hem afblijven, dat is de opvatting van gewone Amsterdammers. En toen ... zomaar opeens ... een dag voor dat vorig jaar september wereldwijd live te

volgen spektakel in het Science Park, dat met die computer en die directeur van de ESS ... toen toverde hun Puzzelman uit het niets zijn vrouw tevoorschijn, een werkelijk oogverblindend mooie, mokka-kleurige vrouw met dromerige bruine ogen en lange, weelderig golvende bruine haren, een verschrikkelijk intelligente vrouw ook, want met de allerhoogste lof gepromoveerd, een dame van top tot teen, eentje met de spreekwoordelijke hoofdletter, in woord en gebaar de incarnatie van hoffelijkheid en in haar loop de elegantie zelve, door hun Puzzelman getypeerd als de beste regelneef ter wereld, een vrouw met een welhaast profetisch klinkende naam: Evangelina Di Angeli, het goede nieuwtje van de engelen. En ongelogen: gewone Amsterdammers, jong en oud, mannen en vrouwen, met en zonder kleur, vielen en masse als een blok voor deze vrouw, voor deze dame, een andere omschrijving is er eigenlijk niet voor, zeker na dat ene interview op AmsterdamTube van Mylène de Leeuw met de Puzzelman en zijn dame zo'n twee, drie weken later. Want die gewone Amsterdammers zijn echt niet gek en zeker niet blind. Hun Puzzelman en zijn dame? Wat die twee hebben? Da's nou eens liefde, gozer, onversneden liefde, pure liefde. Beter dan dat kun je het echt niet krijgen. En hun Puzzelman en zijn dame wonen nu samen in hun kasteel, in Dijkstra's woontoren, voorheen Metcalfe's woontoren. Het is verdorie net een sprookje, man, maar dan echt. Het enige wat er nog ontbreekt aan dat kasteel is een tuin, een sprookjestuin. En Amsterdammers zien dat allemaal recht voor hun neus gebeuren. Hier in Amsterdam. Waar anders dan hier in Amsterdam. Amsterdammers amuseren zich dan ook kostelijk met die twee, zeker nadat begin dit jaar bekend werd dat zij in verwachting was. En nu weten ze dat zij komende dinsdagmiddag thuis gaat bevallen van een tweeling, een jongen en een meisje. Welke namen zouden die kinderen gaan krijgen? Nee, geen twijfel mogelijk, gewone Amsterdammers leven mee met hun Puzzelman en zijn dame, dat staat buiten kijf. In de prachtig vormgegeven keuken op de 1e verdieping van de woontoren, een keuken ter grootte en met de allure van een Amerikaanse diner, zitten een blanke man en een hoogzwangere, mokka-kleurige vrouw tegenover elkaar aan een tafel van vier te ontbijten, de middelste tafel van vijf. Allebei eind dertig. De vrouw heeft haar pyjama nog aan. Aan zijn kledij te zien, vooral aan het jasje dat over een stoel bij de brede toog hangt, is hij commissaris bij de politie. Aan de tafel ernaast, de tweede in de rij, zitten twee oude echtparen ook te ontbijten, zestigers. Afgaande op hun trekken zijn het de ouders van de man en vrouw. Aan de achterste tafel bij het raam, de vijfde in de rij, zit een Afrikaans echtpaar van in de vijftig thee te drinken. Iedere tafel heeft twee ruime zitbanken voor twee personen en is een knus zit- en vooral eeteilandje. Een schiereilandje eigenlijk, want de tafels en banken zijn vastgemaakt aan de muur. Op een wandscherm tegen de muur bij de vijfde tafel is AmsterdamTube te zien met een repo over, hoe kan het ook anders, de bevalling komen-

de dinsdag. De keukendeur gaat open en een oude, blanke man en een oude vrouw met indiaanse trekken komen binnen, op hun gezichten een grote glimlach, vooral bij de vrouw. De twee groeten iedereen hartelijk, vooral de man met de lange haren en de hoogzwangere vrouw, die krijgen van de oude vrouw allebei ook een hele dikke knuffel. Ze schuiven ook aan bij de man en de vrouw, hij naast de man, zij naast de vrouw. Er komen nog twee vrouwen binnen, zwarte vrouwen van rond de dertig, overduidelijk de dochters van het Afrikaanse echtpaar, in hun handen grote tassen. De twee vrouwen hebben een glimlach van oor tot oor.

Zingende Wind Goldberg knijpt Evangelina zachtjes in de arm: “Was het al maar dinsdagmiddag, lieverd.”

Sam Goldberg, de wereldberoemde oud-burgemeester van Amsterdam, grinnikt en zegt tegen Evangelina: “Je moet haar thuis eens bezig horen over jou en Aziz. Alsof *wij* een kind gaan krijgen.”

Aziz lacht, de anderen ook, vooral Zingende Wind, die zit te schateren, en zegt: “Ja ja, die Navajo-moeder van mij ziet dit feestje wel zitten.”

Aziz kijkt naar Nioba en Doshe Mbeki die bij hun ouders staan: “De ondersteunende troepen zijn ook gearriveerd?”

De twee dochters schieten in de lach, Nioba, de vrolijkste van de twee, maakt een kort vreugdedansje, de anderen moeten erom lachen, en zegt: “Het is hier altijd reuzegezellig en nu zeker. Samen met mam lekker kokkellen voor jullie, babykleertjes uitzoeken, een babykamer inrichten, het feestje van dinsdagmiddag voorbereiden. Doshe en ik willen elke dag wel hier komen helpen. En hier zit een fijne opdrachtgever, eentje die niet alleen goed, maar ook op tijd betaalt.” En ze kijkt lachend Aziz aan, Doshe ook. Aziz moet lachen om hun vrolijke blik. En om die laatste uitspraak.

Nioba en Doshe lopen met de tassen naar een grote keukentafel en beginnen de tassen uit te pakken.

Evangelina lijkt iets te merken, streelt glimlachend haar buik en kijkt dan Aziz aan: “Ik voelde er weer eentje.”

Aziz grinnikt: “Snap ik helemaal. Die twee zijn het ook zat. Die willen naar buiten. Lekker gaan spelen.”

Iedereen lacht.

Anne, Aziz' moeder, draait zich om naar Zingende Wind: “Flora en ik gaan straks winkelen met Doshe en Nioba. Vooral kijken naar babykleertjes. Ga je mee?”

“Natuurlijk!”, zegt Zingende Wind enthousiast.

Sam maakt glimlachend een gebaar naar Evangelina, zo van: zie je wel? Die moet erg lachen. Aziz zit ook te lachen, maar dan vanwege de grote glimlach op de gezichten van Nioba en Doshe. Winkelen en Zingende Wind is erbij? Leuk! Want Zingende Wind kan heel goed afdingen.

“En jij? Wat ga jij de hele dag doen?”, vraagt Evangelina aan Sam.

“Wat rondhangen met de twee opa's in spe. Hier in de woontoren of buiten.”

“Je verveelt je niet?”

“Geen seconde, Evangelina. Ik zie het meer als een soort van vakantie. Sietse en Edmundo ook. Wij oude mannen vermaken ons echt wel. Maak je maar geen zorgen.”

Evangelina ziet haar vader Edmundo en Aziz' vader Sietse, de twee mannen zitten naast elkaar, lacherig hun hoofd schudden.

Edmundo zegt: “Het is een hele belevenis om samen met Sam over straat te lopen. Iedereen kent hem, komt altijd een praatje maken met Ome Sam, zo spreken ze hem vaak aan. Meestal wel over jullie twee, of hij al meer weet, maar dan nog. Sietse en mij kennen ze niet, dus ze denken dat we vrienden zijn van Sam ... Totdat hij vertelt wie we zijn natuurlijk.” En hij lacht.

Sietse zit ook te lachen: “Vroeger geloofde ik al die verhalen niet zo. Hoe goed Aziz lag bij vooral Amsterdamse vrouwen. Maar nu? Het is zo komisch om mee te maken. Wanneer ze horen dat ik zijn vader ben. En Edmundo jouw vader. Dan zie ik de ogen van die vrouwen twinkelen van de pret. Dan moet ik zo lachen. En Edmundo ook.” Edmundo zit lacherig te knikken.

Sam kijkt Evangelina aan met een ondeugende blik: “Ik neem ze vanmiddag mee naar Café Congo in de Bijlmer. De vaders van jou en Aziz, begrijp je?”

Evangelina en Aziz schieten allebei in de lach, zij zegt: “Die gaan wat te vertellen hebben vanavond.”

Sam knikt lacherig, Zingende Wind zit te lachen, de vier Mbeki's ook.

Aziz draait zich om naar Sietse en Edmundo: “Heren, besef heel goed dat in de Bijlmer de allergrootste fans wonen van Evangelina en mij, daar is geen woord aan gelogen, zeker weten. En die fans laten dat merken ook, vooral onze vrouwelijke fans. Ook zeker weten.”

Edmundo ziet Nioba en Doshe glunderend en driftig knikken, moet daar om grinniken, kijkt dan naar Evangelina met zo'n blik van: klopt dit wel, word ik hier niet voor de gek gehouden?

Evangelina moet lachen om de blik van haar vader: “Ja, vader, echt waar. Alsof ik in een warm bad stap.”

Sam draait zich om en zegt tegen Edmundo en Sietse: “Je kunt veel van de Bijlmer zeggen, maar spontaan feestjes bouwen op straat? Daar hebben ze echt wel verstand van ... Ik neem aan dat Edmundo als Braziliaan wel kan dansen. Hoe zit dat met jou?” Dat vraagt hij aan Sietse. Die schudt lachend zijn hoofd.

“Minimaal tot absoluut niet.”

“Nou, vader,” lacht Aziz, “da's na vanmiddag echt wel anders. Dan zit de Bijlmer-swing in je vezels, dat zeg ik je.”

Sam en Zingende Wind schieten onbedaarlijk in de lach. Evangelina krijgt de slappe lach, Doshe ook. Nana en Ndaye zitten te schateren, Nioba staat

ook te schateren. Die kennen allemaal die straatfeestjes en weten dat Aziz echt niet overdrijft, zeker niet wanneer Aziz en Evangelina samen op dat feestje zijn, want dan haalt zo'n feestje gegarandeerd het nieuws, elke keer weer.

Aziz ziet in zijn zicht dat zijn auto is gearriveerd. Tijd om te vertrekken.

“Ik moet gaan, Evi”, zegt Aziz tegen Evangelina.

Sam en Zingende Wind staan op, zodat Aziz en Evangelina van de tafelbankjes kunnen schuiven en op kunnen staan. Sam en Zingende Wind gaan weer zitten. Aziz pakt zijn uniformjasje van de rug van de stoel bij de toog en trekt het aan. Dan keert hij zich naar Evangelina, omhelst haar en geeft haar een innige kus. Hij legt zijn handen op haar buik en kijkt haar recht in de ogen. Hij glimlacht ook.

“Ik zou kunnen zeggen dat ik zielsveel van je hou, maar dat komt niet eens in de buurt van wat ik voor je voel, Evi”, zegt Aziz zachtjes.

Evangelina glimlacht met die ene, dromerige blik, fatsoeneert eerst Aziz' stropdas, geeft hem dan een kus en fluistert in zijn oren: “Gij, Azizke, jij zijt de enige bewoner van mijn hart.”

De anderen hebben het desondanks allemaal gehoord. De vrouwen pinken allemaal een traantje weg, de mannen zijn ook geraakt.

Aziz grinnikt en fluistert in Evangelina's oren: “Je zult ruimte in je hart moeten gaan maken, Evi, want er komen dinsdagmiddag twee bewoners bij.”

Evangelina moet erom lachen, stompt Aziz ook en denkt: altijd maar grappen maken, dit leuke ventje van me.

Aziz geeft Evangelina nog een kus en loopt de keuken uit terwijl hij tegen de anderen zegt: “Tot later, mensen.”

In de deuropening keert Aziz zich om, kijkt naar Evangelina en maakt een kusbeweging naar haar, op zijn gezicht een glimlach. Evangelina maakt glimlachend ook een kusbeweging. Dan loopt hij weg. Zingende Wind staat op, zodat Evangelina weer op haar plek kan gaan zitten. Evangelina gaat zitten en schuift door naar de muur. Zingende Wind gaat ook weer zitten.

Anne zucht, een zucht zoals alleen een gelukkige moeder die kan slaken, en zegt tegen Evangelina's moeder Flora naast haar: “Evangelina en Aziz zijn zo'n mooi stel.”

Flora knikt, ook zuchtend: “Alsof ze voor elkaar gemaakt zijn.”

Hun twee mannen kijken elkaar lacherig aan: die vrouwen van ons? Evangelina schudt meewarig haar hoofd: die moeders van ons?

Zingende Wind glimlacht: “Anne, Flora, geloof me, deze twee zijn de lievelingen van de gewone Amsterdammer. Juist omdat het allemaal echt is.”

“Dat klopt helemaal wat mevrouw Goldberg zegt”, zegt Ndaye met een grote glimlach, “Bij ons in de kerk willen ze altijd van ons weten hoe het gaat met Aziz en Evangelina, vooral met haar. En nu zeker.”

Nioba en Doshe staan nadrukkelijk te knikken.

“Toch is het wel opmerkelijk dat er vrijwel geen informatie naar buiten komt over Aziz en Evangelina”, zegt Sietse tegen Zingende Wind, “Ook niet over vroeger. Toen ze aan de UvA studeerden.”

Zingende Wind schudt haar hoofd: “Ochtendwolk en hoofdofficier van Justitie Sybrand Veringa hebben, vooral vanwege Evangelina's zwangerschap, eind vorig jaar een heel indringend gesprek gehad met verschillende partijen hier in de stad, onder andere met het college van bestuur van de UvA. Daarin was Ochtendwolk extreem duidelijk over de consequenties wanneer bijvoorbeeld UvA-medewerkers informatie deelden met de buitenwacht. En duidelijk zijn kun je wel aan die dochter van mij overlaten, zeker omdat het nu Shiye betrof. Ochtendwolk en Shiye zijn zussie en broertje. Dus niemand komt aan broertje en diens vrouw, want dan gingen er koppen rollen. Daar weet het OLVG alles van. Ochtendwolk heeft dat ook echt een boete van een miljoen euro laten betalen, ziekenhuis of niet. En de verantwoordelijke directeur en manager heeft ze op staande voet oneervol laten ontslaan. Want het OLVG moest toch echt niet denken dat met het ontslag van die blunderende medewerkster de kous af was. Ochtendwolk wordt niet voor niets 'die feeks van de Stopera' genoemd, Sietse.”

Sam knikt grinnikend. Dan draait hij zich om naar Sietse.

“Aan de UvA loopt een prof rond, Delphine van Rijn, die ken je misschien wel, die beroemde hacker Delfine2001. Die kent Aziz en Evangelina al vanaf '27, was een docent van hen toen ze daar studeerden. Delphine werkt ook mee aan die 'Amsterdam Approach', al jaren. Delphine zat bij dat gesprek aan de UvA met Ochtendwolk en Sybrand. Zij heeft tijdens dat gesprek gedreigd de hele UvA plat te leggen, de systemen dan, wanneer er via de UvA informatie over Aziz en Evangelina op straat kwam te liggen. En uit Delphine's mond is dat bepaald geen loos dreigement. En Sybrand heeft alle Tubes, niet alleen die hier in Amsterdam, op niet mis te verstane wijze gezien op de wet op de privacy. En wat de consequenties zijn, wanneer ze die overtraden: gevangenisstraf en een enorme boete. Geloof me, Sietse, Aziz en Evangelina zijn off-limits. Voor zowat iedereen. Die blunder van het OLVG was precies dat: een blunder. Maar wel eentje met snoeiharde gevolgen voor het OLVG. Want iedereen diende heel goed te beseffen dat het Ochtendwolk en Sybrand menens is. Ik zeg je: dat beseft men.”

Sietse zit lacherig met zijn hoofd te schudden en kijkt naar Anne tegenover hem: “Wij hebben een speciaal kind op de wereld gezet, Anneke.”

Anne glimlacht. Zeker weten dat mijn Azizke een speciaal kind is, denkt ze. Sietse keert zich nog steeds lacherig naar Flora, die zit naast Anne: “En jij en Edmundo ook. En die twee gaan nu samen kinderen krijgen? Wat moet dat wel niet gaan worden?”

Op Evangelina na grinnikt iedereen. Evangelina glimlacht slechts. Ze voelt weer een schopje in haar buik. Ze glimlacht opnieuw en streelt zachtjes de

plek van haar buik waar ze het schopje voelde, terwijl ze denkt: nog even geduld hebben, lieverd. Zingende Wind heeft het allemaal gezien en denkt vertederd: van alle vrouwen op de wereld komt mijn Shiye juist met deze vrouw aan. En wat een prachtige combinatie.

Aziz was via de grote trap in de hal naar beneden gelopen richting voordeur en zag op de trap al dat er buiten een aantal wandelaars bij zijn auto staat. Die beseften blijkbaar dat de auto stond te wachten op iemand uit de wohntoren. Wanneer Aziz naar buiten komt, beginnen ze te glimlachen. Hij vindt het wel komisch. Ik ga vanaf morgen toch maar via de parkeergarage, denkt hij.

“Goedemorgen, allemaal”, grinnikt Aziz, “Met mijn vrouw en mij gaat het hartstikke goed. Want dat willen jullie allemaal weten, hè?” Hij kijkt even de mensen aan.

De wandelaars lachen. Wat een leuke en grappige man is het toch, onze Puzzelman. En ook zo gewoon.

Er staat een man met zijn vijfjarig dochttertje, allebei donkergekleurd. Het meisje kijkt glunderend naar Aziz: meneer de Puzzelman! Aziz ziet het. Hij hurkt voor het meisje en steekt zijn hand uit naar het meisje.

“Dag, prinses. Ik heet Aziz. Hoe heet jij?”

Het meisje proest, omstanders grinniken, en geeft Aziz een handje: “Asiya, meneer de Puzzelman.”

Aziz knikt goedkeurend: “Dat is een hele mooie naam, echt eentje voor een prinses.” Dan kust hij haar handje.

Asiya proest opnieuw, Aziz veegt eventjes over haar neus.

Aziz gaat rechtop staan en kijkt de omstanders vriendelijk aan: “Mensen, ik moet naar mijn werk en ik heb genoeg te doen. Want zoals jullie ongetwijfeld weten, nemen boeven nooit vakantie.”

Mensen knikken lacherig, kloppen Aziz ook lichtjes op de schouder. Hij geeft Asiya een knipoogje, dat vindt Asiya blijkbaar erg leuk, want ze glundert van plezier. Aziz stapt in en even later rijdt de auto weg. Aziz ziet dat Asiya naar hem zwaait, op haar gezichtje een gelukzalige blik, hij zwaait glimlachend terug, geeft haar ook snel een knipoogje. Haar dag kan niet meer stuk, denkt hij. Dan krijgt hij een grappig idee en contacteert Mylène de Leeuw, de jongste medewerker van de nieuwsredactie van Amsterdam-Tube, met status Normaal.

“Goedemorgen, Mylène. Heb je vandaag iets belangrijks te doen?”

Mylène kijkt Aziz onderzoekend aan: “U ook een goedemorgen, commissaris. Nee, niet echt. Hoezo?”

“Ik heb een tip voor je. Ga vanmiddag tussen 14.00 uur en 17.00 uur naar de D-buurt in de Bijlmer. Met een cameraman. Of vrouw. Oud-burgemeester Sam Goldberg gaat daar zijn. Met twee mensen. Dat gaat een hele leuke repo

worden, dat durf ik je nu al te voorspellen.”

“Ik kan niet zomaar een cameraman of -vrouw meenemen, commissaris. Ik ben het jonkie van de redactie.”

“En als je zegt dat het gaat om een tip van mij? Van de Puzzelman?”

Mylène kijkt gefrustreerd: “Dan snaait de oude garde die voor m'n neus weg. Dat zullen ze in ieder geval proberen. Die zijn allemaal nog steeds pisnijdig op mij vanwege vorig jaar september. Eerst die primeur in het Science Park en twee weken later dat interview met u en uw vrouw ... En ze verwijten me het ontslag van Delfgauw. Eerlijk gezegd? Ik kan ze niet helemaal ongelijk geven.”

Aziz denkt even na: “We doen het zo. Jij zegt tegen je baas dat ik jou en een cameraman of -vrouw vandaag nog in de D-buurt verwacht. Tussen 14.00 uur en 17.00 uur. En dat hij mij contacteert voor tekst en uitleg, mocht hij dat willen ... O ja, Mylène? Zeg hem ook dat hij geen extra mensen mag sturen, mag meesturen. Ik wil enkel en alleen jou en die cameraman of -vrouw daar zien. Die baasjes moet je soms heel duidelijk vertellen wat ze moeten doen en vooral wat niet? Oké?”

“Ik ga niet in de problemen komen?”

Aziz grinnikt: “Zeker weten van niet, Mylène.”

Mylène denkt na: “Ik zal Carmen vragen, Carmen Weghorst, die werkt pas bij ons. Carmen is het jonkie van ons camerateam, dus die krijgt alleen maar de flauwekul repo's. Over katjes in een boom. Of over een gesprongen waterleiding. Lekker spannend. Carmen is echt wel goed. Die wil het liefst meewerken aan movieStreams, dat kan ze ook. Maar ja, zie daar maar eens werk in te vinden.” En ze kijkt Aziz gelaten aan, die knikt met een begrijpende blik. Zo'n twintig jaar na dato was de AI-revolutie van '29 nog lang niet uitgewoed, zelfs niet in Amsterdam.

“Kan Carmen haar mond houden?”

“O, jawel, daar hoeft u zich echt geen zorgen om te maken. Carmen is een hele grote fan van u en uw vrouw ... Mag ik vragen om welke twee mensen het gaat?”

Aziz lacht: “Ja, dat mag jij vragen. Maar ik ga het je niet vertellen. Zeg tegen die baas van je dat ik die Carmen ook verwacht. En alleen haar. Zeg maar dat het mijn uitdrukkelijke wens was. Weet hij veel. Begrijp je? Ik contacteer Sam. Dat hij weet dat jij en die Carmen daar ook zullen zijn.”

“Waarom bent u toch altijd zo vriendelijk tegen mij? Ik lijk wel de enige verslaggever in Amsterdam waarmee u zo omgaat.”

Aziz grinnikt: “Nou, meisje, dat zegt meer over die anderen dan over jou. Ik vind jou gewoon een veel betere verslaggever. Objectiever. Onderzoekender. Kritisch op de goede manier. En altijd eerlijk en oprecht tegen mij. Dat kan ik van je collega's toch echt niet zeggen. Soms ben je echt een hele brutale vlerk en dan moet ik zo lachen. En je bent gewoon een leuke meid. In de per-

soonlijke omgang en zo. Sorry, Mylène, maar ik mag jou nu eenmaal heel erg. En Evangelina heeft ook een enorm zwak voor je. Dus! Ik zou zeggen, meissie: maak er gebruik van. Ik help jou en jij helpt mij. Deal?”

Mylène lacht: “Wij hebben een deal, commissaris! ... Nu ik u toch spreek? Er loopt sinds eergisteren een Amerikaanse producer rond in Amsterdam, ene Deckard Minkowski. Da's het prototype van een Amerikaanse gladjaker, echt een walgelijke kerel. Die wil blijkbaar een misdaadserie maken over u, movieStreams over uw rare zakies. Gisteren kwam hij langs bij de directie van AmsterdamTube om te praten over een samenwerking met ons. Want dat zou in het voordeel zijn van AmsterdamTube vanwege de exposure in de VS, dat soort praat. Hij sprak me aan, wilde van alles en nog wat weten over u, vooral persoonlijke dingen. Ik heb hem kunnen afpoeieren. Die eikel liep ook een beetje verkapt te dreigen. Dat wanneer ik niet samenwerkte met hem, dat dat dan gevolgen kon hebben voor mij, negatieve gevolgen. U moet er rekening mee houden dat hij u contacteert, commissaris. En vooral collega's. Dat hij hen info over u wil ontfutselen, persoonlijke info. En over uw vrouw en familie ook. Zo'n type is dat.”

“Goed om te weten, Mylène”, zegt Aziz, “Ik spreek je nog.”

Aziz verbreekt de verbinding. Dan zoekt en krijgt hij contact met Sam.

“Sam, luister even naar me. Jij gaat vanmiddag met onze vaders naar Café Congo en jij en ik weten allebei waarom. Dus ik dacht zo: stel Mylène de Leeuw van AmsterdamTube is daar stomtoevallig ook. Met een camera-vrouw ... Snappie? ... Tegen niemand wat vertellen, vooral niet tegen mijn vader en Edmundo!” En hij kijkt Sam lacherig aan.

“Ik begrijp je helemaal”, grinnikt Sam.

“Dan spreek ik je nog.” En Aziz verbreekt de verbinding.

Nu contacteert Aziz Joan de Graaf, de PA van hoofdcommissaris Dennis van Santen: “Goedemorgen, Joan. Dennis heeft vandaag een overleg van de driehoek, niet? Ik wil een uitspraak van de driehoek over het volgende ... Ik hoor zojuist van Mylène de Leeuw dat er een Amerikaan rondloopt in Amsterdam, ene Deckard Minkowski, een producer van movieStreams. Die wil een serie maken over mij, over de Puzzelman en zijn rare zakies. Hij loopt AmsterdamTube lastig te vallen, met name Mylène. Volgens haar is het een enorme hufter. Je kunt er vergif op innemen dat die Minkowski contact gaat opnemen met het korps. Wil jij sowieso onze mensen van Externe Communicatie waarschuwen? Dat ze hem niet doorverbinden naar mij? En de receptie in de hal ook? Dat ik hem niet wil spreken, laat staan ontmoeten? Onder geen beding?”

Joan knikt: “Ik zal dadelijk namens Dennis een bericht op ons interne netwerk zetten over die Minkowski. Dan bereiken we in een keer alle agenten.”

“Ik moet er rekening mee houden dat die kerel ook dingen over Evangelina en onze families te weten wil komen, persoonlijke dingen. Nu mijn voorstel

aan de driehoek: die kerel moet de stad uit, zo snel mogelijk. Is de driehoek het met mijn voorstel eens? Zo ja, hoe gaan we dat dan doen?”

Joan knikt weer: “Ik zal dat doorgeven aan Dennis ... Alles goed met mijn Blonde Apache en zijn prachtige vrouw?”

Aziz glimlacht: “Zeker weten, Joan. Was het al maar dinsdagmiddag. Ik ga nu Evangelina contacteren, want het zou me niks verbazen dat die Minkowski bij onze woontoren opduikt. Ik spreek je nog.” En hij verbreekt de verbinding.

Even later heeft hij contact met Evangelina: “Evi? Ik hoor net van Mylène de Leeuw dat er hier in Amsterdam een Amerikaanse producer rondloopt, ene Deckard Minkowski. Die wil een misdaadserie maken over mij, over de Puzelman. Van Mylène begreep ik dat het nogal een hufter is en zo'n type dat allerlei persoonlijke dingen te weten wil komen over mij. En over jou en onze families ook. Ik moet er rekening mee houden dat hij ons privé contacteert. En dat hij langskomt bij onze woontoren. Wil je aan Flora en Ndaye doorgeven dat ze die kerel meteen moeten afpoeien?”

Evangelina knikt: “Doe ik.”

“Alles goed met je?”

Evangelina knikt weer, nu glimlachend: “Was het maar dinsdag, Azizke.”

Aziz glimlacht ook, maakt ook een kusbeweging: “Mijn idee, Evi. Ik spreek je nog.” En hij verbreekt de verbinding.

Ondertussen was zijn auto al aangekomen in de parkeergarage onder in de IJ-toren en hij stapt nu uit. Terwijl hij naar de liften loopt, ziet hij in zijn zicht een bericht van Joan namens Dennis aan iedereen binnen het korps over Minkowski, wie hij is en wat hij wil. En dat niemand info over Aziz en Evangelina mag verstrekken aan hem. Onder geen beding. Eventuele pogingen van Minkowski melden bij de eigen commissaris en die bij Joan de Graaf.

Onroerend Goed in Beroering

Amsterdam, zaterdag 2 mei 2048, 09.11 uur, de IJ-toren naast het BIM-huis en de Passengers Terminal aan het begin van de Piet Heinkade, het hoofdbureau van de Amsterdamse politie, de 5de verdieping, de afdeling Speciale Zaken, het kantoor van commissaris Aziz Dijkstra. Een commissaris zit enigszins onderuit gezakt in de zithoek documenten in het zicht van zijn smartGlass te lezen. Af en toe 'tikt' hij iets aan in het luchtledige met zijn rechterhand, de hand met daaraan een smartGlove. De deur van het kantoor staat open. Op het wandscherm naast de deur, het geluid heel zachtjes, is AlternatiefTube te zien met een repo over de woontoren van de Puzzelman. Is die woontoren wel zuivere koffie, bijvoorbeeld fiscaal? En wat gaat de Puzzelman met al die ruimte doen? Want een hele woontoren voor hem alleen? Er is nog zoveel gebrek aan woonruimte in Amsterdam. En niet alleen de Puzzelman is rijk, naar verluidt zijn vrouw ook, is zij zelfs rijker dan hij. Waarom werken die dan eigenlijk nog, nemen zij niet de baan in van anderen, mensen die een inkomen veel meer nodig hebben? En kan dat eigenlijk wel, dat een man en zijn vrouw op dezelfde afdeling werken, hij als haar leidinggevende? Werkt dat geen belangenverstrengeling in de hand? Waarom keurt het korps dit allemaal goed? En het stadsbestuur en het OM ook? Spelen hier politieke motieven? Vriendjespolitiek? Want het is algemeen bekend dat de Puzzelman aanhanger is van Amsterdam Vrije Stad, ja, zelfs goed bevriend is met de familie Goldberg. Er wordt op de deur geklopt. De commissaris kijkt opzij, naar de deuropening. Daar staat een man, een veertiger, iemand met Indonesische wortels.

“Tim, kom binnen”, zegt Aziz tegen de man, “Doe de deur maar dicht. En ga zitten.” En Aziz gebaart naar de zithoek.

Tim, Tim Bosmans, is een collega van Aziz werkend bij FED, Financiële en Economische Delicten. Tim is senior rechercheur Buiten Categorie, een BC'er dus en wel sinds '43. Hij is al jaren dik bevriend met Aziz, heeft ook aan veel rare zakies van Aziz meegedaan. Tot zijn grote plezier overigens, want samenwerken met Aziz is altijd dikke pret. Vanaf de allereerste tot aan de allerlaatste seconde.

Tim, zoals alle BC'ers, weet van de IJslanse simulatie en van de politie in die simulatie. En dat de 'Amsterdam Approach' de implementatie daarvan is bij de Amsterdamse politie. Tim weet niet beter dan dat die aanpak in '35 bedacht is door toen commissaris Dennis van Santen, weet niet dat Aziz die bedacht heeft. Dat weten maar een paar mensen bij de politie. Niet dat Aziz Tim niet vertrouwd, maar hoe minder mensen het weten, hoe beter. Ergens vindt Aziz het wel komisch, dat zelfs de andere drie BC'ers, Babar

Singh, Tim Bosmans en Tanja Djurofski, gewoon niet 'zien' dat die hele aanpak van hem is, dat Dennis van zijn levensdagen niet zoiets had kunnen bedenken. Hoe komt het dan eigenlijk dat jij BC'er bent? Je ziet niet eens wat er recht voor je eigen neus gebeurt. Dat idee. Babar weet het wel, nu wel, maar die was er negen maanden geleden door stom toeval achtergekomen, tijdens dat gesprek dat Babar en Aziz met Jarinova hadden, die Russische minister. Toen pas 'zag' Babar het potje bluf al die jaren van Aziz en Dennis. Nu vindt ook Babar het wel komisch dat Tim en Tanja niet 'zien' dat Aziz alles bedacht heeft. Maar ja, wie 'ziet' het wel? Niemand. Tenzij het je verteld wordt, dan pas, geen seconde eerder. Vraag maar aan Banda, die kwam er pas achter nadat Kathleen zich versproken had. En die weer pas nadat Aziz het haar verteld heeft. Omdat Kathleen nu eenmaal zijn bloedzuster is. En Evangelina natuurlijk, die weet het nu ook. Nadat Aziz het haar verteld heeft. Echt waar, je 'ziet' het pas wanneer je weet waar je werkelijk naar staat te kijken, geen seconde eerder.

Tim doet de deur dicht.

“Ada? ... Geluid wandscherm uit.”

“Gedaan”, zegt een vrouwelijke computerstem.

Het geluid van het wandscherm is uit.

“Hoe gaat het met de aanstaande papa?”, vraagt Tim, terwijl hij gaat zitten.

Aziz grinnikt: “Die speelt de kouwe kikker, maar zit zich ondertussen op te vreten.”

Tim grinnikt ook. Hij zit koud binnen of Aziz heeft al een eerste grap gelanceerd. Altijd lachen met Aziz.

“Waar is Evangelina eigenlijk? Ik zag haar niet zitten op haar werkplek. Daar zit nu een junior.”

Aziz grinnikt weer: “Da's Tobias, die neemt de honneurs waar voor haar. En Evangelina? Jij kent wijsneus ook. Die vindt het helemaal niet nodig om met zwangerschapsverlof te gaan, die wil desnoods hier wel bevallen. Tussen de werkzaamheden door. Ja ja. Eergisteren voelde ze zich niet lekker. En ik dacht: kip, ik heb je. Dus die heb ik per direct naar huis gestuurd met de mededeling dat ze pas mocht terugkomen na de bevalling, einde discussie. Daar was ze niet blij mee, maar toevallig ben ik wel de baas hier, niet zij ... Kom zeg, we zijn hier niet thuis.”

Tim schiet in de lach: “Jij moet ook echt elke vijf minuten een grap maken, niet?”

Aziz grinnikt opnieuw: “Gozer? Als ik het op m'n heupen krijg? Elke vijf seconden. Jij als geen ander kent die salvo's van mij ... Jij hebt trouwens nog mazzel. Die arme pupillekes van me moesten die salvo's een heel jaar lang elke dag meemaken. De hele dag. Die hebben allemaal DHDS opgelopen.”

Tim schaterlacht: “Ik ga nu iets mesjogge te horen krijgen. DHDS? Wat is

dat nou weer, man.”

Aziz kijkt Tim quasi-verbaasd aan: “Dijkstra's Humor Deficiency Syndrome. Nooit van gehoord?”

Hikkend van het lachen zegt Tim: “Nee, vind je het gek? Je verzint het ter plekke, man.”

“Hm ... Mij ontgaat de relevantie van deze constatering volledig ... Hoe dan ook, DHDS is een hele specifieke variant van melancholie: een diep gevoeld weemoedig verlangen naar een tijd van weleer, toen je de hele dag liep te grappen en te grollen met die Dijkstra, dat er de hele dag een positieve vibe door je lijf gierde ... Ja, gozer, jij zit nou wel te lachen, maar Banda bijvoorbeeld ging na haar jaar bij mij heftig cold turkey, die is nog steeds niet afgekickt van mij. Mijn andere pupillen ook niet, mensen zoals Pierre en Jantine. DHDS is heftige shit, gozer, daar moet je niet mee spotten.”

Tim zit te gieren van het lachen, toch ook vooral omdat Aziz het met een uitgestreken smoel zat te vertellen, alsof hij een werkelijk feit vertelde. Bluffen? Een pokerface opzetten? Laat dat maar aan Aziz over.

“Ben jij ook zo bezig tegen Evangelina?”

Aziz lacht: “Zeker weten. Maar die tante kan dit spelletje ook. Dus die gaat dan reageren op een soortgelijke manier. En ik daar weer op. Wie kletst de ander het eerste vast. In een volstrekt onzinnig debat. Waarin echt alles is toegestaan, werkelijk alles. Maar je reactie moet wel op een 'logische' manier uit de actie van de ander voortvloeien. Anderen begrijpen er niks van, wanneer Evangelina en ik zitten te bakkeleien. Van de spelregels, bedoel ik. Maar ze lachen zich wel bont en blauw om alle onzin die voorbijkomt. In een noodtempo. Echt wel. Vroeger aan de UvA ook. Zaten we te bakkeleien in de kantine van het AI-Lab. Stonden of zaten ook andere mensen bij. Die lachten zich kapot. Vergaten ze naar een college of vergadering te gaan of zo. Vraag maar aan Delphine van Rijn, die heeft dat vaak genoeg meegeemaakt. Komisch duo ADEDA werden we genoemd: Aziz Dijkstra – Evangelina Di Angeli. Da's een palindroom ... Ik win meestal op onzinpunten, op grappen, maar wijsneus wint vaak toch het potje. Want dan zitten we midden in zo'n tik-tak spelletje, komt er opeens iets aanzeilen vanaf haar kant en ... pats, over en uit. En ik zie het echt niet aankomen, wat ze dan zegt. Maar het is altijd: pats, over en uit. Dan heeft ze heel sneaky her en der wat dingetjes gezegd, dingetjes waarop ik iets anders heb gezegd en dan opeens ... pats, worden al mijn uitspraken tegen me gebruikt en ben ik uitgeluld. En da's gewoon heel erg grappig aan die meid, vind ik. Die kan nog beter bluffen dan ik. Kun je nagaan. Sneaky bastard. Maar ik amuseer me kostelijk met die meid, zeker weten.”

Tim zit te lachen: “Da's de harde les die mannen in een relatie leren, Aziz: alles wat je zegt, wordt door je vrouw tegen je gebruikt, ook wanneer je helemaal niks zegt, je bent altijd de lul.”

Ze schieten allebei onbedaarlijk in de lach.

“En het mooiste? Ze prikt altijd door mijn gebluf heen, is er nog nooit ingetrapt. Vroeger aan de UvA ook al niet. En dat wil wat zeggen, niet?”

Tim lacht verbaasd: “Dat meen je? Jij hebt zo'n beetje het handboek van de Kunst van het Bluffen geschreven.”

Aziz grinnikt: “Echt wel. Dan zeg ik iets en dan kijkt ze me zo aan van: ja ja, jongen, dat moet ik geloven? En dan schiet ik altijd in de lach. Ik weet niet hoe ze het doet, maar ze heeft me altijd meteen in de smiezen. Zoals ik al zei: ik amuseer me kostelijk met die meid.”

“Ik moet zeggen, Aziz, vergeleken met vroeger? Dan kon je soms zo sacherijng rondlopen, ook met zo'n blik van: val me niet lastig, want je kunt een sneer krijgen. Maar nu? Het lijkt wel alsof je al 9 maanden lang elke dag een glimlach op je gezicht hebt. Ik ken jou nu al een jaar of tien, dus dat valt me echt wel op.”

Aziz grinnikt: “Ja, zeg, dat zou wat zijn. Loop ik de tofste meid ter wereld tegen het lijf en dan nog niet blij zijn? ... Nee, serieus, ik begrijp wel wat je bedoelt. Maar, Tim, moet je nagaan. Het eerste wat ik 's ochtends zie, is Evangelina, haar ogen, die dromerige blik, die glimlach en nu ook haar dikke buik. Ik zeg je: dan blijf ik het liefste bij haar liggen. En zij bij mij.”

“Jij bent eigenlijk best wel een romantisch gozertje, niet?”

“Hé, Bosmans,” lacht Aziz, “gaan we grappig doen? Opzouten met die praat, gozer.”

Tim moet verschrikkelijk lachen, dan knikt hij naar het wandscherm waar nog steeds de repo van AlternatiefTube over Dijkstra's woontoren te zien is: “Aziz? Waarvoor ik eigenlijk langs kom? Dat bedrijf dat die woontoren van je beheert? The Sapiënt Foundation? Wat weet je daarvan?”

Aziz kijkt Tim niet-begrijpend: “Niet veel eigenlijk. Dat gaat allemaal via Alistair Yoshida en Iris de Haan, dat is een vastgoedbeheerder van The Sapiënt Foundation. Iris heeft mijn woontoren in haar portefeuille. Hoezo?”

“Denk je dat die twee kosjer zijn?”

Nu kijkt Aziz Tim argwanend aan: “Hoezo? Wat is er aan de hand, Tim?”

“Dat bedrijf heeft toegang tot allerlei documenten over die woontoren. Bijvoorbeeld over de plattegrond, de beveiliging, de CCTV-leidingen, domotica-systemen. Begrijp je? En nu woont de Puzzelman in die woontoren?”

“Ja, oké, ga verder.”

“Milton ziet de laatste paar weken opmerkelijk veel transacties rondom dat bedrijf voorbijkomen, niet alleen financiële, maar ook informatie transacties, dat iemand zaken wilde weten die met dat bedrijf te maken hebben. Het viel Milton op, omdat Milton weet dat dat bedrijf onder andere jouw woontoren beheert. Ik heb het daar gisteren met Marie-Louise over gehad en die heeft wat onderzoek gedaan. Volgens Marie-Louise probeert iemand dat bedrijf in zijn of haar handen te krijgen, Aziz, in ieder geval onder controle te krijgen.

Mogelijk vanwege die woontoren. En dus jou. Als dat een kwaadwillende is? En jij kent de neus van Marie-Louise ook.”

Aziz denkt na: “Marie-Louise is ontegenzeggelijk een klasse apart, dat klopt wel ... Is ze toevallig aan het werk vandaag? Ik ken haar werkcyclus niet.”

Tim knikt: “Ze werkt vandaag.”

“Laat haar dan maar even naar hier komen.”

Tim gaat even in de weer met zijn smartGlass. Aziz hoort hem praten.

“Marie-Louise? Kun je nu meteen naar het kantoor van Aziz komen? Het gaat over dat onderzoek van ons naar zijn woontoren ... Oké, dan zien we je zo.”

Dan tegen Aziz: “Ze komt eraan.”

“Heb jij eigenlijk al een nieuwe pupil?”, vraagt Aziz.

Tim knikt: “Dieuwertje van Kralingen. Die weet dit overigens nog niet. Die is op vakantie tot en met woensdag. Die gaat lachen wanneer ze hier weer verschijnt.”

Aziz heeft een peinzende blik: “Ik ken haar niet zo goed. Maar het lijkt me wel een hele snuggere meid. En ze is vlot in de omgang, da's ook wel leuk.”

“Geloof het of niet, maar die nieuwe directeur van HR, die Sterre Klaassen, is er gisteren over komen zeiken bij Fleur. Waarom HR niet betrokken is bij de selectie van een pupil. Dus Fleur had me er bijgeroepen om die tante dat eens uit te leggen, over een BC'er en een pupil, maar volgens mij snapte ze er niks van. Die Klaassen lijkt me nou bepaald geen licht. En Dickie Dik was ook al niet veel soeps.”

Aziz knikt: “Volgens Dennis waren de andere kandidaten nog slechter. Kun je nagaan.”

Aziz begint opeens te lachen: “Dat heb je blijkbaar nog niet meegekregen? Dat Evangelina een akkefietje heeft gehad met die Klaassen? Nota bene in de kantine? Afgelopen maandag?”

Tim schudt zijn hoofd: “Ik ben de laatste dagen alleen maar buiten de stad bezig geweest, gisteren was ik pas weer hier. Vertel.”

“Je gaat echt lachen ... Dus Evangelina, Banda, Babar en ik zitten afgelopen maandag te lunchen in de kantine. Komt die Klaassen voorbij gelopen en spreekt Evangelina aan. En plein public. Ten overstaan van iedereen in de kantine. Ze wil namelijk met Evangelina praten over ons beleid, dat van Speciale zaken, met name over diversiteit en de rol van HR daarin. Zij, de directeur HR. Dus wanneer het vanmiddag schikte. Niet *of* het schikte, nee, *wanneer*. En *vanmiddag* nog? Serieus? Moet je natuurlijk net tegen Evangelina zeggen, die laat zich echt niet intimideren. Dus Evangelina zegt gort- en gortdroog: 'Niet', en gaat gewoon verder met eten. Alsof Klaassen er niet stond. Klaassen keek alsof ze het in Keulen hoorde donderen. Banda, Babar en ik zaten op onze tanden te bijten om niet in de lach te schieten. Maar het mooiste? Wat zegt Klaassen vervolgens? Let wel: tegen Evangelina? ... Ik citeer:

wij vrouwen van kleur moeten samenwerken binnen de politie tegen het witte patriërchaat.”

Tim schiet in de lach: “O, mijn God! Met die praat moet je net bij Evangelina mee aankomen, man.”

Aziz schiet ook in de lach: “Precies! ... Klaassen wilde nog meer zeggen, maar daar kwam ze niet aan toe, want Evangelina ging in God-mode, Tim, *dat* zeg ik je. Die tante beheerst de Kunst van het Uitleggen tot in haar vingertoppen, vooral het uitleggen van jouw fout. Aan jou. Die kan je echt vernietigend de les lezen, dat zeg ik je ... Dus Evangelina staat op, haar dikke buik vasthoudend, kijkt met een priemende blik Klaassen recht in de ogen, steekt een vermanende vinger op, Klaassen wijkt geschrokken achteruit, de hele kantine ziet dit allemaal gebeuren en valt stil, echt compleet stil, mensen stoppen zelfs met lopen, en in onberispelijk Nederlands zegt ze met kalme, maar in de hele kantine duidelijk hoorbare stem, die prachtig klaterende stem van de dame die ze ontgezeggelijk is: 'Mevrouw! ... Ik wens door niemand, ik herhaal: niemand, aangesproken te worden op mijn sekse en kleur. Dus ook niet door u, mevrouw, vooral niet door u. Ik wens alleen aangesproken te worden op mijn kunde en karakter. Dus ook door u, mevrouw, vooral door u. Vooralsnog lijkt u op dat vlak schrijnend incompetent te zijn. Maar met meest schrijnende, het meest gênante eigenlijk, is nog wel dat u uw incompetentie blijkbaar niet eens beseft. De filosoof Wittgenstein, bepaald niet de minste, mevrouw, heeft eens gezegd: waarover wij niet kunnen spreken, daarover moeten wij zwijgen. Mij lijkt dat ook van toepassing op u. Daarom, mevrouw, zwijg, in hemelsnaam zwijg. Nog een prettige middag verder.' Dan gaat ze even met haar rechterhand over haar linkerschouder, alsof ze een vuiltje wegveegt, en gaat weer zitten. En die Klaassen kreeg me toch een rooie kop, zeg. Greg kwam net voorbij lopen, Greg Santini, die liet bijna zijn dienblad uit zijn handen vallen. Greg moest echt moeite doen om niet in de lach te schieten. Die draaide zich snel om en liep weg naar een rustig plekje om daar even uit te lachen. Vraag de streaming van ons vieren van afgelopen maandag maar eens op. Die tussen 12.30 uur en 12.45 uur.”

Tim zit te schateren: “Mijn God, man! ... Evangelina kan al net zo uithalen als jij. Wel in veel nettere bewoordingen, maar toch. Die gaat nooit vrienden worden met Klaassen.”

“Nee, dat denk ik ook niet. En het was echt Evangelina ten voeten uit. Als jij onzin verkoopt in haar bijzijn of haar probeert te intimideren, dan fileert ze je. Desnoods en plein public. Dat interesseert haar werkelijk geen ene fuck. En het is gewoon heel erg lachen om te zien. Hoe die dame op elegante wijze een ander compleet naar de klote helpt. Dat heb ik vroeger aan de UvA ook vaak meegemaakt met haar. En dat akkefietje in de kantine was nog niks vergeleken met wanneer ze echt pissig is. Ik zweer je, Tim, daarmee vergeleken zijn Hel en Verdoemenis een vakantieparadijs. Vraag maar aan Dickie

Dik over die oorvijs die ze hem verkocht. Nota bene op haar eerste werkdag. Je moet gewoon niet lopen te kloten met haar, want dat kan zij ook, beter zelfs, stukken beter. Dat weet Klaassen nu ook.”

Er wordt op de deur geklopt en een vrouw van begin dertig komt binnen: Marie-Louise Terpstra, medior rechercheur FED, de allereerste pupil van Tim en met afstand de beste data-analist van FED. Ze glimlacht, wanneer ze Aziz ziet. Aziz gebaart haar bij hen te komen zitten, dat doet ze.

“Ja, wat dat betreft lijken jullie wel op elkaar”, grinnikt Tim, “Ik heb jou ook vaak genoeg tekeer zien gaan. Alleen gebruik jij een botte bijl.”

Aziz zegt tegen Marie-Louise: “We hebben het over dat schouwspel in de kantine afgelopen maandag. Met Evangelina en Sterre Klaassen, die nieuwe HR-directeur. Daar zul je vast wel iets van hebben meegekregen.”

Marie-Louise begint te lachen, knikt ook: “Ik zat in de kantine. Dat was verder het gesprek van de dag, dat zeg ik je. Ook dat 'veegje' over haar schouder. Hoe bedoel je: iemand afserven. Nee, jouw vrouw is bepaald geen katje om zonder handschoenen aan te pakken, dat is iedereen nu wel duidelijk en Klaassen zeker. Maar ze had wel gelijk over die kunde en karakter en zo, dat hoor ik ook van andere agenten. Hoe gaat het eigenlijk met de aanstaande papa. Hou je het nog vol?”

“Met moeite, Marie-Louise, met heel veel moeite”, grinnikt Aziz, “Vertel. The Sapien Foundation? Wat is daarmee?”

“Ken je project On(t)roerend Goed van de Stopera? Met de t tussen haakjes?”

Aziz kijkt peinzend: “Ja, daar heb ik Ochtendwolk wel eens over gehoord. De sanering van huurwoningen in Amsterdam, dacht ik, iets dergelijks.”

Marie-Louise knikt: “Zo kun je het ook omschrijven. Ochtendwolk en Henk Kuiper, da's de wethouder Grond & Gebouw, willen alle organisaties en bedrijven in Amsterdam die een ruimte verhuren, nieuwe richtlijnen opleggen richting hun huurders. Idem aan huurders. Simpel gesteld? Verhuurders die zich niet aan de richtlijnen houden, worden per direct onder curatele van de stad gesteld. Huurders die zich niet gedragen idem dito. Zoals die Kuiper het letterlijk zegt: de tijd van praten en overleg is voorbij.”

Aziz fronst zijn wenkbrauwen: “Wil de Stopera oorlog met de woningbouwcorporaties hier in Amsterdam? Want die gaat ze krijgen.”

Marie-Louise schudt haar hoofd: “Niet met die corporaties zelf, wel met sommige mensen in het bestuur van die corporaties. En bij andere organisaties hier in Amsterdam.”

“Ach, laat me raden. Klassiek Linkse types?”

Marie-Louise knikt: “Volgens Kuiper lopen die al jaren verbeteringen voor huurders te traineren. Twee voorbeelden. In '43 werd een renovatie gedaan op IJburg. Dat was rond de tijd van je zaak 'Poison Ivy', die met Bianca Blackstone. Die renovatie werd gedaan met menselijke bouwvakkers, niet

met bots. Uit sociale overwegingen en zo. Hadden die bouwvakkers ook weer eens wat te doen. Dat idee. Maar Kuiper heeft documenten toegespeeld gekregen waaruit blijkt dat die inzet ook, zo niet vooral, bedoeld was om irritatie bij de bewoners op te roepen. Omdat het zo lang duurde, zoveel kabaal maakte, et cetera, irritatie die ze af zouden reageren op Amsterdam Vrije Stad ... Nog een voorbeeld. De G-buurt in de Bijlmer. Is al jaren de meest verloederde buurt in Amsterdam. Gebeurt vrijwel niets aan. Wat de Stopera ook probeert. Hoe kan dat? Nou, verhuurders willen overleg, overleg, overleg. Want dit is ook nodig en dat ook, en het moet zus of het moet zo. En af en toe voeren ze een concrete maatregel uit, een minuscuul doekje voor het bloeden. In de ogen van de buurtbewoners. Kuiper heeft een illegale opname toegespeeld gekregen waarop de directeur van zo'n woningbouwcorporatie te horen is die die vertragungstactieken woord voor woord tegen iemand vertelt. Dat het lijkt alsof het allemaal aan de Stopera ligt.”

“Oké, kan ik allemaal volgen: klassiek Slinks ten voeten uit. Maar wat doet The Sapient Foundation dan hiertussen?”

Tim zegt: “Daar hebben Marie-Louise en ik het met Milton over gehad. Volgens Milton heeft het te maken met dat project On(t)roerend Goed van de Stopera. Dat gaat de vastgoedmarkt opschudden en dus speculanten aantrekken. En spelers die van alle heisa gebruik maken om stiekem hun ding te kunnen doen. Bijvoorbeeld om jouw woontoren in handen proberen te krijgen.”

“Wacht even, Tim”, grinnikt Aziz, “Die woontoren, alles erop en eraan, is ongeveer een miljard waard, zo heb ik van Alistair begrepen. Dus jij beweert dat iemand bereid is minimaal een miljard op tafel te leggen voor die woontoren alleen om mij te grazen te kunnen nemen? Aannemende dat ik dat ding wil verkopen?”

Marie-Louise is eventjes van slag. Een *miljard*?

Tim lacht: “Ja, ik weet het, het klinkt bezopen, want zoveel ben je nu ook weer niet waard. Geen knip voor je neus eigenlijk, als je het mij vraagt.”

Ze schieten alle drie in de lach.

“Nee, serieus, Aziz, er is iets aan de hand”, zegt Tim.

Marie-Louise knikt: “Dat denk ik ook, Aziz.”

Aziz denkt even na, dan tegen Tim: “Ik neem even contact op met Ochtendwolk, een groepscontact. Moment.”

Even later zien Aziz, Tim en Marie-Louise in hun zicht de bijna veertigjarige Ochtendwolk Goldberg, wethouder Financiën, de jongste van de twee dochters van Sam en Zingende Wind. Ochtendwolk heeft blijkbaar goede zin en niet zo'n beetje ook.

“*Broertje!* ... Hoe gaat het met je?”, vraagt Ochtendwolk lachend.

Aziz grinnikt om Ochtendwolk's plezier, Tim en Marie-Louise ook: “Hartstikke goed, zussie. Met jouw moeder gaat het nog veel beter, niet?”

Ochtendwolk schiet in de lach: “Ja, dat zegt pap ook, dat mam bijna aan het doordraaien is van plezier. Wat kan ik voor jullie doen?”

“Tim en Marie-Louise zijn op iets raars gestoten. Volgens Milton, de computerstem van Tim, lijkt iemand geïnteresseerd te zijn in het bedrijf The Sapient Foundation, mogelijk omdat dat mijn woontoren beheert. Op de achtergrond lijkt dat project On(t)roerend Goed van de Stopera mee te spelen. Dus ik dacht: ik vraag zussie om meer info.”

Ochtendwolk zit na te denken, dan schudt ze met haar hoofd: “Project On(t)-roerend Goed is eigenlijk vooral bedoeld om de sociale huurwoningen in Amsterdam serieus te upgraden. Dat we, om het zo te zeggen, verhuurders het mes op de keel zetten om hun woningen op orde te brengen. In de optiek van de huurders dan. En asociale huurders pakken we ook aan. Het duurere huursegment in Amsterdam staat hier eigenlijk buiten. En dus ook jouw woontoren. Eigenlijk proberen we al het louche volk de stad uit te schoppen, zowel verhuurders als huurders, maar toch vooral verhuurders.”

“En hoe zit klassiek Links hiertussen?”

Ochtendwolk krijgt een meewarige blik: “Bij een paar woningbouwcorporaties zitten types die Henk al jaren in de wielen rijden, Henk Kuiper, de wethouder Grond & Gebouw. Jij kent die spelletjes ook, Aziz.”

“En ambtenaren? Zitten die ertussen?”

Ochtendwolk grinnikt: “Die in de Stopera en de stadsdeelkantoren kijken wel uit. Nu Juanita gemeentesecretaris is? Die willen echt geen ruzie met onze Mexicaanse Peper. Wat ze buiten werktijd uitspoken, weten we natuurlijk niet. Aanpalende diensten buiten zoals het GVB, Bouw- & Woningtoezicht en Bodem & Water moet Juanita nog aanpakken. Daar wil ze eind dit jaar, begin volgend jaar mee beginnen. Dat weten die ambtenaren daar ook. En die zijn ondertussen echt wel op de hoogte van Juanita's modus operandi, neem dat maar van mij aan.” En ze kijkt lacherig Aziz aan.

Aziz grinnikt, knikt ook, Tim en Marie-Louise zitten ook te grinniken: “En de oppositie? Met name Paul van Tongeren?”

Ochtendwolk knikt met een peinzende, maar goedkeurende blik: “Ik moet zeggen: Paul speelt het slim. Zijn opstelling in de raad van toezicht in de investeringsbank van de stad heeft hem en Nieuw Links best wel wat krediet opgeleverd bij de bevolking. Dus die heeft voornamelijk kritiek op details, niet op de grote lijnen van ons beleid. Dat van Amsterdam Vrije Stad. Dus hij staat honderd procent achter dat project On(t)roerend Goed. Paul is ook niet gek, Aziz. Die weet heel goed dat er bij die woningbouwcorporaties mensen van klassiek Links zitten die zijn bloed wel kunnen drinken. Paul ziet echt wel de politieke voordelen van dat project voor hem als partijleider van Nieuw Links, Aziz, dat straalt ook op hem af. Groen Amsterdam loopt te mekkeren, maar dat doet Groen Amsterdam altijd, zeker nu die hysterica het daar voor het zeggen heeft, die Justine Houwaarts. De andere partijen vinden

het allemaal wel best, die komen pas in de lucht wanneer er een concreet plan op tafel ligt.”

“Jij bent geen fan van die Houwaarts?”, vraagt Aziz grinnikend.

“Hah!”, gnuift Ochtendwolk minachtend, “Typisch zo'n omhoog gevallen blank eco-trutje uit de hogere klasse, zo van: ik zal dat plebs in de raad, Amsterdam Vrije Stad dus, wel eens even vertellen wat ze moeten doen en laten en waarom. En dat Amsterdam Vrije Stad zo asociaal met armen en vluchtelingen omgaat, op het fascistische en racistische af. Moet je net bij Daniel mee aankomen natuurlijk, toevallig wel onze zwarte burgemeester, de eerste ooit in Amsterdam. En dat wij in dienst staan van het grootkapitaal, kijk maar naar al die miljardairs hier in de stad. Tja, van geld verdienen heeft klassiek Links nog nooit iets begrepen. En van uitgeven ook niet. Aan de andere kant? Als ik het politieke speelveld hier in Amsterdam overzie? En Van Tongeren en Houwaarts zijn de beste kaarten van klassiek Links? Dan klap ik in mijn handjes dat zulke lichtgewichten m'n tegenstanders zijn, Aziz. Ik heb al genoeg andere zorgen aan m'n hoofd.”

Ochtendwolk begint te grinniken: “Het is vaak ook wel lachen. Willemijn krijgt wel eens documenten toegespeeld, vraag me niet van wie en hoe, want dat wil ik ook niet weten, documenten met interne plannen van Nieuw Links en Groen Amsterdam, bijvoorbeeld plannen die lijken op dit project On(t)-roerend Goed. Blijkt dat in hun plannen een substantieel deel van de kosten in een op te tuigen ambtenarenapparaat zit, dat is elke keer weer het geval. Terwijl Amsterdam Vrije Stad dag in dag uit laat zien dat je zo'n groot ambtenarenapparaat helemaal niet nodig hebt. Dat is echt een kronkel in het denken van klassiek Links die ze er maar niet uitkrijgen: altijd alles van boven aan willen sturen. Via de politiek. En via een ambtenarenapparaat, een groot ambtenarenapparaat. Dat Nieuw Links ook. Het enige nieuwe daaraan is de naam, voor de rest is Nieuw Links gewoon een klassiek Linkse partij.”

Aziz haalt zijn schouders op: “Mensen zoals jij en Juanita hebben macht, Ochtendwolk, daar is het volk zoals Van Tongeren om te doen, om die macht. Die willen 'baasje' spelen. De klassiek Linkse versie dan.”

Ochtendwolk knikt: “Ja, dat klopt ... Neem nu dat project On(t)roerend Goed. Volgens mij kunnen we dat ook gebruiken om nieuwe bedrijfjes op te starten in die sector, onderhoudsbedrijfjes. Dat er Amsterdammers zijn die op die manier hun leven ter hand kunnen nemen. Zij zelf. Bepaal dat lekker zelf, Amsterdammers ... Volgens mij denkt klassiek Links dat wij dat niet menen, niet echt, en stiekem toch 'baasje' willen spelen zoals jij dat zegt. Tja. Ze gaan hun gang maar, stelletje onbenullen.”

“Ochtendwolk? De vastgoedsector op de Zuidas?”, vraagt Tim, “Heb je daar een beeld van? Want ik vind het gewoon raar, al die interesse in The Sapient Foundation.”

Ochtendwolk schudt haar hoofd: “Volgens mij staat de Zuidas hier buiten.

Maar misschien moeten jullie eens met James gaan praten, James Atherton, die kent de Zuidas veel beter dan ik.”

“Nog iets, zussie”, zegt Aziz, “De naam van dat project? On(t)roerend Goed? Wie heeft die eigenlijk bedacht?”

Ochtendwolk lacht: “Moi! ... Ik vond hem zelf wel leuk gevonden. Het gaat om vastgoed, onroerend goed. En we willen een mooi resultaat voor de gewone Amsterdammer op tafel leggen, een ontroerend mooi resultaat. Snap-pie? ... Weet je, Aziz, Amsterdam Vrije Stad is al twintig jaar aan de macht hier en pas nu hebben we eindelijk genoeg momentum om door te kunnen duwen, om een significant effect te kunnen sorteren, nu veel van onze tegenstanders in de ambtenarij en het OM eindelijk weg zijn. Voor een groot deel dankzij Tim en jou. Da's wel zo. Neem alleen al Juanita, dat zij in '44 gemeentesecretaris is geworden.”

“Nu je dat zo zegt,” zegt Aziz, “die was toen als wethouder Infra & Groen bezig met project Opknabbeurt. Dat project raakt dit project toch ook?”

Ochtendwolk lacht: “Broertje is slim! ... Ja, dat klopt. Opknabbeurt is eigenlijk de buitenkant van de stad en On(t)roerend Goed is de binnenkant. En binnenkort zijn we klaar met de buitenkant, dus we willen dan meteen door kunnen gaan met de binnenkant. Besturen is vooruitzien, Aziz ... Toch grappig. In de raad hoor ik hier niemand over, jij begint er meteen over. Dat zegt best wel iets over het niveau van de raad qua politiek-strategisch inzicht, niet? Over Nieuw Links? Groen Amsterdam? En over jou ook.”

Aziz knikt grinnikend, Tim en Marie-Louise zitten ook te grinniken.

“Nog iets, broertje, een leuke. Willemijn heeft in de wandelgangen van de Stopera opgevangen dat Van Tongeren best wel nijdig is op jou en Evangelina. Vanwege alle aandacht die jullie krijgen, vooral haar zwangerschap. Zijn vrouw Roos is een maand geleden bevallen van een zoontje, maar blijkbaar interesseerde niemand dat, niet de media en niet de bevolking. Jullie twee daarentegen? Van Tongeren wordt ondertussen stapelgek van je. Houden zo!”

Aziz glimlacht: “Wij spreken elkaar nog, zussie.”

Ochtendwolk begint te lachen: “*Broertje!* ... Uiterlijk dinsdag zie ik je weer! Want dan word ik tante! Van *jouw* kinderen! Weliswaar via de Navajo-traditie, maar om broertje te citeren: as if I give a shit. Ik zie het al helemaal voor me, dat die twee koters van je me aanspreken met 'tante Ochtendwolk'. Lachen, man. Ik bedoel ... Lea heeft een zoon, dus ik ben al tante, maar in *jouw* geval? Ik kan gewoon niet wachten, broertje. En doe vooral die fantastische schoonzus van me de groeten, wil je. Die vrouw past echt perfect bij jou. En alleen bij jou.” En nog steeds lachend verbreekt Ochtendwolk de verbinding.

Marie-Louise zit te lachen: “Ochtendwolk is enthousiast, niet?”

Tim en Aziz moeten erg lachen, Aziz zegt: “Ja, zussie ziet dit echt wel zit-

ten. Mijn andere zussie, Lea, is al even erg. En dan pa en ma Goldberg, zeg, vooral ma Goldberg, die is al een paar dagen extatisch, lijkt het wel. Ja, meisje, de dames Goldberg zijn erg in hun sas met die dame waarmee ik aan kwam wandelen, dat staat buiten kijf.”

Tim zegt tegen Aziz: “Ik wil ook met die Yoshida praten. Met jou en Marie-Louise erbij.”

“Alistair is tot volgende week zondag in Amsterdam, dacht ik, daarna moet hij naar de VS. Wanneer wil je hem spreken?”

“Zo snel mogelijk.”

“Ik neem even contact op met Alistair.”

Even later heeft Aziz contact met Alistair Yoshida, 22 jaar oud, dankzij Aziz sinds september vorig jaar officieel de eigenaar van het bedrijvenimperium van zijn vader Paul Metcalfe en zodoende de vijfde rijkste man ter wereld, maar wel met afstand de jongste rijkste man ter wereld.

“Goedemorgen, Alistair. Tim Bosmans, die BC'er van FED, is op iets raars gestoten. Daar willen hij en ik even met je over praten.”

“Ook een goedemorgen, Aziz. FED? Is er iets met Sapiient Devices aan de hand?”, vraagt Alistair verbaasd.

Aziz schudt zijn hoofd: “Nee, waarschijnlijk is het niks. Maar je kent de BC'ers, Alistair, de senior rechercheurs Buiten Categorie. Die hebben een neus voor rare zakies.”

“Waar wil je afspreken? Ik kan ook naar jullie komen. Ben ik even weg uit die chaos hier.”

“Kun je nu komen?”

Alistair denkt even na, dan: “Ja, da's goed. Ik kan ook wel wat frisse lucht gebruiken. Ik kom eraan.” En hij verbreekt de verbinding.

“Hij komt eraan”, zegt Aziz.

Marie-Louise grinnikt: “Jij vraagt de vijfde rijkste man ter wereld om even langs te komen en die komt meteen?”

Aziz grinnikt ook: “Vergeet niet, Marie-Louise, dat hij dat dankzij mij is. Maar veel plezier heeft hij er niet van. Want ja, nu moet hij Sapiient Devices besturen, één van de grootste bedrijven ter wereld. Maar wel zonder Evangelina. Nu zij weg is bij Sapiient Devices, blijkt pas hoe goed ze alles organiseerde voor Metcalfe. Ik noem die tante echt niet zomaar de beste regelneef van de wereld. Maar ja, Alistair moet nu wel die tent draaiend zien te houden. Zonder haar. Dus Alistair holt van brandje naar brandje. En ondertussen moet hij de hele tijd zijn rug in de gaten houden, vanwege allerlei aasgieren binnen en buiten Sapiient Devices. Dat gozertje van 22 heeft het best wel zwaar. Een jaar geleden was hij nog een straatarme student uit Japan en nu dit? ... Ik heb zin in koffie. Zullen we even wat te drinken halen?”

Tim en Marie-Louise knikken.

Ze staan op en lopen naar buiten, de werkplek van Evangelina is leeg, naar

de drankhoek. Tim blijft staan, daarom Aziz en Marie-Louise ook.

Tim wijst naar de afdeling waar, verspreid over tien werkeilanden omgeven door planten, op dit moment zo'n twintig agenten zitten te werken: "Ik moet zeggen ... Elke keer weer wanneer ik hier kom ... Ik vind het mooi ingericht, in ieder geval mooier dan bij FED. En ook zo ruim. En dan al die planten tussen die werkeilanden, die 'heggen'. Evangelina?"

Aziz knikt: "Geloof het of niet, maar die tante heeft over elke plantenbak nagedacht. Die wil een 'wij'-sfeer kweken op deze afdeling. Op een organische manier. Via deze inrichting ontstaan er namelijk op natuurlijke wijze veel contactmomenten tussen agenten uit verschillende teams. Begrijp je? Haar officiële titel is hoofd Communicatie & Organisatie. Dus zij praat veel met agenten. Over hun werk en zo, probeert ze te stimuleren om te groeien in hun werk. Zij banjert dus ook rond. Ik om agenten inhoudelijk te ondersteunen, zij om ze qua werkzaamheden te ondersteunen. In de praktijk is ze een PA 2.0, niet alleen de mijne, maar van iedereen die op deze afdeling werkt."

Aziz begint opeens te grinniken: "Eigenlijk zijn Evangelina en ik mama en papa van een kinderdagverblijf en proberen we al deze kinderen op te voeden ... Te heropvoeden eigenlijk. Volgens die 'Amsterdam Approach' van Dennis ... Kom."

Tim moet lachen, Marie-Louise ook. Een paar agenten hebben het allemaal gehoord en zitten nu hoofdschuddend te grinniken. Altijd lachen met deze commissaris.

Ze lopen verder.

Ze komen aan bij de drankhoek. Naast de drankhoek staan drie agenten te kijken naar een wandscherm, naar AlternatiefTube. Daar is nu een live-Stream van een studio-interview te zien, zowel de interviewende vrouw als de geïnterviewde man zijn gekleurd. Het geluid staat niet al te hard, maar de man en vrouw zijn goed te verstaan, de man zeker, want die zit te foeteren, de ene na de andere krachtterm vliegt over tafel. Over die ene smeris, die in en in slechte witte racist met zijn lange, blonde haren en blauwe ogen: Aziz dus. Aziz herkent de man, een hele grote 'vriend' van hem: Gregory Obeng, de voorzitter van African Nobility, een klein maar uiterst irritant stelletje zwarte activisten uit de Bijlmer. Zoals Ochtendwolk ze een keer snerend omschreef: Afro-nazi's.

Een agente, eentje met een kleurtje, zegt tegen Aziz: "Hij heeft het over jou. En dan vooral over je kinderen, over hun kleur."

De mond van Aziz valt open: "Watte?"

Ook Tim en Marie-Louise reageren vol ongeloof.

De agente knikt: "Ja, echt. Het is ongelofelijk onbeschoft wat hij zoal zit uit te kramen."

De andere twee agenten staan heel nadrukkelijk te knikken, eentje, een blan-

ke, zegt: “Volgens die kerel ben jij een typisch voorbeeld van een witte sla-
venhouder die kinderen verwekt bij zijn zwarte slavin.”

Aziz staat te happen naar adem, is even van slag. De agenten zien het. Ze
knikken ook, zo van: ja, echt waar.

De gekleurde agente wijst naar het scherm en zegt: “Dat is de voorzitter van
African Nobility, je weet wel, die zwarte racisten. Volgens hem is je relatie
met Evangelina alleen maar ingegeven door politieke belangen, dat je zo je
populariteit onder Amsterdammers met een kleurtje wil vergroten.”

Aziz staat de agente stomverbaasd aan te kijken: “Dat meen je?”

De agente knikt: “Ja, echt. En ze is een sell-out, die zou letterlijk haar lijf
verkocht hebben. Aan jou. En dat jij een zwarte tuinman en huishoudster
hebt, past volgens hem precies in dat plaatje, dat zijn gewoon twee huissla-
ven ... Ik zeg het nu netjes, zijn bewoordingen daarentegen zijn ronduit onbe-
schoft, vind ik. Nou ja, je kunt horen hoe hij tekeergaat. Zo is hij al zeker
een minuut bezig. Die kerel haat jou echt enorm ... Ik snap alleen niet dat
AlternatiefTube dit uitzendt. Het is dan wel een liveStream, maar die kun je
stoppen. Want volgens mij gaat hier gedonder van komen.”

Marie-Louise was bezig met haar smartGlass, tikt nu Aziz aan: “Aziz? Ik sta
naar de social Tubes te kijken, vooral die van AlternatiefTube. Die stromen
vol met reacties van Amsterdammers, vooral gekleurde Amsterdammers heb
ik het idee ... Die zijn totaal over de rooie aan het gaan, lijkt het wel, schel-
den AlternatiefTube en die Obeng de huid vol ... Het is veel straattaal, dus
ik begrijp niet alle scheldwoorden, maar de emoji's spreken boekdelen ... En
de clips ook ... Jeetje, Aziz, wat ik allemaal voorbij zie komen? ... En het
blijft maar komen, het stroomt werkelijk binnen ... Jeetje, zeg, valt *dit* even
in verkeerde aarde.”

De agente maakt een zie-je-wel gebaar naar Aziz.

Tim keert zich naar Aziz: “Dit is gewoon haatpraat van die Obeng. Ik zou
een klacht indienen.”

Aziz knikt: “Moment.”

Aziz neemt contact op met Reinder Groen, hoofd Juridische Zaken van het
korps, die reageert opmerkelijk snel: “Goedemorgen, Reinder. Ik sta naar
AlternatiefTube te kijken. Die staan me toch een portie stront over Evangeli-
na en mij te kieperen, zeg, dat ga je niet geloven. Kijk daar eens naar, wil je,
want ik wil een klacht indienen.”

Groen knikt: “Ja, ik weet het, ik zit naar die liveStream te kijken. Het is echt
ongehoord, Aziz. Heb je de social Tubes al bekeken? Amsterdammers zijn
niet te spreken over die uitzending. En dan druk ik me wel heel voorzichtig
uit. Ik neem dadelijk contact op met hoofdofficier Veringa om samen met
hem te bekijken hoe we dit aan kunnen pakken.”

“Mooi. Dan spreek ik je nog”, zegt Aziz en verbreekt de verbinding.

Aziz zegt tegen Tim: “Reinder Groen zit ook naar deze liveStream te kijken

en gaat Sybrand contacteren.”

Tim heeft na staan denken, zegt nu: “Strikt genomen is het belediging van een ambtenaar in functie wat die kerel doet. Zo kan ik het wel uitleggen. En op grond daarvan kun je die kerel sowieso nu meteen laten oppakken. Daar ben ik wel voor ... Overigens? Dan heb je ook een excuus om bij hem thuis te gaan kijken, om zijn handel en wandel na te lopen. Laten we er maar eens met een gestrekt been in gaan, zoals jij dat noemt. Om een luid en duidelijk signaal af te geven naar de rest.”

Aziz knikt: “Goed idee, zet maar in gang.”

Tim gaat in de weer met zijn smartGlass. Even later is hij klaar.

“Geregeld. Die arrestatie gebeurt in mijn naam, een BC'er, dat maakt die arrestatie meteen een stuk serieuzer. Ik mag die kerel twee dagen opsluiten zonder dat hij een advocaat te spreken krijgt. Daarna geef ik hem aan jou. Jij hebt nog steeds je BC-status, dus jij mag dat ook doen. Zit die kerel al maximaal vier dagen in een cel. Tegen die tijd is Sybrand wel klaar. Met een beetje geluk kunnen we hem dan meteen de stad uitgooien.”

De agente staat goedkeurend te knikken: “Mijn idee. En ik denk dat veel Amsterdammers er net zo over denken.”

Ondertussen hebben Aziz, Tim en Marie-Louise hun koffie dan wel thee geselecteerd en gekregen en lopen nu terug naar Aziz' kantoor.

Tim ziet Aziz' blik: “Het heeft je wel geraakt, niet?”

Aziz knikt gelaten: “Nogal. Mijn kinderen zijn nog niet eens geboren, man, en ze zijn nu al onderwerp van discussie? ... Ergens snap ik het niet. Dat Evangelina en ik zo'n rode lap zijn voor dat volk. Vroeger aan de UvA ook. Al die haat en nijd?”

Marie-Louise glimlacht: “Waarschijnlijk omdat jullie het levende bewijs zijn dat hun theorie niet klopt?”

Aziz kan er wel om lachen: “Ja, laten we daar maar op houden.”

Tim begint te lachen: “Nou, gozer, misschien zit het allemaal veel banaler in elkaar. Evangelina is zo'n beetje de mooiste meid op deze Aardkloot, een meid met een kleurtje. En juist die kiest voor een blanke gozer, een witman? Volgens mij zijn veel van die kerels gewoon op hun pik getrapt, man.”

Aziz schiet in de lach, Marie-Louise krijgt de slappe lach.

De Tovenaar van Mobara

Amsterdam, zaterdag 2 mei 2048, 10.23 uur, de IJ-toren, het hoofdbureau van de Amsterdamse politie aan de Piet Heinkade, de hal beneden. Bij de receptie hangt een jonge man van rond de twintig nonchalant tegen de balie. Hij heeft Aziatische trekken. Zijn kleding is Tokyo-punk, zijn piekerige haren zeker. Veel zwart en rood, leren jack, kettingen, gaten in de broek, hoge schoenen, dat werk. Bij hem staan twee persoonlijke beveiligers, dertigers. De twee agenten achter de balie weten wie de jonge man is, toevallig aanwezige agenten in de hal hebben de jonge man herkend. De agenten wisselen steelse blikken uit: kijk daar, dat is hem. De jonge man vindt al die aandacht blijkbaar wel grappig, want staat met een geamuseerde blik rond te kijken. Een commissaris komt uit een lift gestapt, gaat door de tourniquets en loopt naar de receptie, naar de jonge man. Die herkent de commissaris en gaat rechtop staan. De twee beveiligers lijken de commissaris ook te herkennen, want ze kijken elkaar glimlachend aan.

Aziz geeft Alistair Yoshida lachend een hand: “En? Is klote, niet? De op vier na rijkste man ter wereld zijn? En één van de grootste bedrijven ter wereld moeten runnen? En zowat iedereen kent je smoel?”

Alistair lacht ook: “Ja, klootzak san, allemaal dankzij jou.”

Aziz schiet in de lach: “Klootzak san? Da's een leuke, die moeten we erin houden.”

Een jaar geleden was Alistair nog een straatarme en depressieve student uit Japan, eentje met suïcidale neigingen. Op zich wel begrijpelijk, wanneer je de Japanse cultuur een beetje kent. Ongehuwde moeder, een onbekende buitenlandse vader. In Japan? Dan begin je als kind al met een flinke achterstand. Alistair is opgevoed door de ouders van zijn moeder. Hun dochter kon de schande niet aan, vooral niet die blikken op straat, en pleegde zelfmoord toen Alistair een jaar oud was. Alistair had niks te klagen over zijn opa en oma, want die omringden hun kleinzoon met alle liefde die ze konden opbrengen. Wat gezien de sociale mores in Japan bepaald niet gemakkelijk was.

Alistair heeft in Tokyo gestudeerd aan de technische universiteit aldaar. En zowel daar als in het alternatieve circuit van Tokyo vielen de 'gouden handjes' van Alistair op, werd hij de Tovenaar van Mobara genoemd, het stadje waar hij geboren en getogen is, vanwege de vernuftige smartWearables die hij bedacht en in elkaar knutselde. In dat alternatieve circuit kwam hij voor het eerst van zijn leven andere Japanse jongeren tegen die op zijn 'golflengte' zaten, ook geen zak gaven om het feit dat hij een buitenlandse vader had. En ook de muziek, de kledingstijl, allerlei andere dingen in dat alternatieve

circuit spraken Alistair enorm aan. Alsof hij eindelijk gelijkgestemden had gevonden.

En soms ... soms lag Alistair op bed, lag hij te dagdromen over smartWearables die hij wilde maken. Maar niet kon maken, omdat hij daartoe gewoon niet de middelen had. En ook nooit zou hebben. Hij, Alistair Yoshida, zou slechts een fluistering in de wind van de geschiedenis zijn. Ach ja, teenagers kunnen soms zwaar op de hand zijn, ook Japanse teenagers.

En soms ... soms zag Alistair op een Japanse Tube repo's over die beroemde onderzoeker uit Amsterdam, die Puzzelman, over diens 'rare' zaakjes. En hoe de Puzzelman technologie inzette, technologie zoals Beschermengelen en smartGlasses. Voor die man zou hij heel graag smartWearables willen maken, dacht Alistair dan. Ach ja, teenagers kunnen soms grootse fantasieën hebben, ook Japanse teenagers.

Maar soms, heel soms ... soms komen dromen uit, ook de dromen van een Japanse tiener ...

Op zijn 18de verjaardag kreeg Alistair van zijn opa een kistje met daarin onder andere brieven van zijn moeder. Aan hem, haar zoon. Over Paul Metcalfe, de Schot Paul Metcalfe, die van Sapien Devices, één van de grootste en ook rijkste bedrijven ter wereld. Want dat, zo beweerde zijn moeder in die brieven, was de vader van Alistair. Alistair was het gevolg van een kortstondige en geheime affaire tussen Metcalfe, toen professor aan de UvA te Amsterdam in Nederland, en zijn moeder, toen studente aan de UvA. En Alistair las wat Metcalfe zijn moeder had aangedaan. En Alistair besloot die klootzak ter verantwoording te roepen.

Alleen? Hoe doe je dat als arme student in Japan? Want het hoofdkantoor van Sapien Devices zat in Amsterdam. En een vliegreis naar Amsterdam was bepaald niet goedkoop. En hoe kon hij daar in zijn levensonderhoud voorzien? Amsterdam zat echt niet te wachten op nog een armoedzaaiër, die had die stad zelf al meer dan genoeg. En dus begon Alistair te sparen. En geinige smartWearables te maken die hij voor relatief veel geld verkocht.

Vorig jaar maart had Alistair eindelijk genoeg geld om naar Amsterdam te gaan. Daar liep hij Janine tegen het lijf, een hele leuke en lieve studente die hem opving. Maar wat hij ook probeerde, Metcalfe kreeg Alistair niet te spreken. Wel Metcalfe's PA, Evangelina Di Angeli, maar die hield op vriendelijke wijze de boot af. En in pure wanhoop sprong Alistair op 31 augustus '47 van een brug.

Een dag later kwam Alistair weer bij positieven in het OLVG. Om te vernemen dat zijn vader de avond ervoor vermoord was. En dat de Puzzelman die moord onderzocht. En weer een dag later hoorde Alistair dat de Puzzelman

uit eigen beweging een DNA-test had laten doen op zowel Alistair als Metcalfe en dat daaruit onomstotelijk bleek dat Alistair de zoon was van Metcalfe. Uit pure dankbaarheid gaf Alistair drie weken later zijn vader's woon-toren in Amsterdam weg aan de Puzzelman. Als verjaardagscadeau.

In de maanden daarna leerde Alistair de Puzzelman beter kennen en ook de PA van zijn vader, nu de vrouw van de Puzzelman, hoorde toen ook voor het eerst over de relatie tussen zijn vader en de Puzzelman. En over die tussen de Puzzelman en zijn vrouw. En dat zijn vader heel veel ideeën feitelijk gewoon gejat had van de Puzzelman toen die nog bij zijn vader studeerde. Dat vond Alistair ronduit fascinerend aan de Puzzelman, dat een re-chercheur zulke opmerkelijke ideeën had. En de vrouw van de Puzzelman was van datzelfde laken een pak.

Alistair kwam regelmatig bij de Puzzelman en diens vrouw over de vloer, raakte ook goed bevriend met die twee, iets wat regelmatig de media haalde. Want dan was hij weer eens samen met de Puzzelman gesignaleerd op straat of in een gelegenheid, soms was ook de vrouw van de Puzzelman daarbij. Die berichten bereikten natuurlijk ook de hoogste echelons van Sapi-ent Devices. En die hoogste echelons, zo viel Alistair al heel snel op, waren behoorlijk beducht voor de Puzzelman. Alsof hij in Amsterdam een uiterst machtig beschermer had, misschien wel de machtigste van allemaal: de Puz-zelman.

Alistair kende de Puzzelman natuurlijk al veel langer, kende hem van repo's op onder andere NipponTube, die raadselachtige re-chercheur met zijn lange blonde haren en blauwe ogen, die soms genadeloos rechtlijnige re-chercheur die er niet voor terugdeinsde iemand neer te schieten. Nu leerde hij de mens daarachter kennen: Aziz. En tot zijn stomme verbazing was dat een hele grap-pige en aardige man, heel erg ruimdenkend ook, iemand met opmerkelijke opvattingen. En met een even opmerkelijke vriendenkring.

En dan die stad, dat Amsterdam? Alistair begreep eerst helemaal niets van dat rariteitenkabinet. Wel voelde hij zich al vrij snel senang in die stad, zeker nadat hij de Puzzelman had leren kennen. In deze stad liepen heel wat rare snuiters rond, niet alleen de Puzzelman. Of hij. Thuis in Japan viel hij op vanwege zijn rare voornaam en zijn uiterlijk, duidelijk niet helemaal Japans. Maar hier in deze stad? Hier valt Alistair niet op tussen al die ande-re rare snuiters vanwege zijn uiterlijk of zijn voornaam, maar alleen vanwe-ge zijn handen. En wat er uit die handen komt.

En Alistair valt natuurlijk op, omdat hij wel dé Alistair Yoshida is, de vijfde rijkste man ter wereld, hij is ook niet gek. Echt alle deuren gaan voor hem open, wordt overal in de watten gelegd. Neem nu zijn hotel De L'Europe. Hij wilde alleen genoeg nemen met een suite met een terras aan de waterkant met 24/7 service, hij kreeg dus ook een suite met terras aan de waterkant met

een 24/7 service. Dat vindt Alistair best wel komisch om mee te maken, al die 'knipmessen'.

Alistair kent ondertussen ook de nadelen van rijk en beroemd zijn. Dat hij, om het zo te zeggen, de hele tijd op zijn rug en zijn portemonnaie moet letten. Niet alleen binnen Sapient Devices, ook daarbuiten, ook in deze stad. Boven Alistair cirkelen heel wat aasgieren. Vertrouwen is een uiterst kostbaar iets geworden. Gelukkig loopt er in Amsterdam iemand rond die hij wel kan vertrouwen, blindelings zelfs: de Puzzelman.

Aziz keert zich naar een beveiligder, geeft hem ook een hand: “Jou heb ik al eens eerder gezien, dacht ik. Jij bent Tom Penrose, niet? Die ex-SAS?”

Penrose knikt.

Aziz wijst naar de andere beveiligder: “Hem ken ik niet. Jij staat voor hem in?”

Penrose knikt opnieuw: “Jack Daniels, ex-Seal.”

Aziz begint te grinniken en geeft Daniels een hand: “Ik durf het bijna niet te vragen, maar ... euh ... nou?”

Daniels grinnikt ook: “Die grap krijg ik altijd te horen. Nee, geen relatie.”

“Je bent op de hoogte van ons protocol bij hoge gasten zoals Alistair?”

Daniels knikt.

“Wapens?”

Daniels en Penrose openen hun jasje. Daaronder is een holster met wapen te zien, een Sledge Hammer, het grote broertje van de Urban Hammer.

“Da's nogal een kanon, gozers.”

Daniels knikt: “Een tegenstander krijgt van mij hooguit één kans, niet twee. Het liefste geen één.”

Aziz grinnikt: “Ik snap je helemaal. In geval van een hoge gast zoals Alistair heeft de politie er begrip voor dat hun beveiligers mee naar boven komen. Met hun wapen. We staan er wel op dat die beveiligers zich aan ons protocol houden. Bij overtreding daarvan heb je een heel groot probleem, Jack, ik maak geen grapje.”

Daniels knikt met een serieuze blik: “Ik heb van Tom een briefing gekregen over de Amsterdamse politie. En over u.”

Aziz schiet in de lach, vooral uit verrassing, en zegt tegen Penrose: “What the fuck, Tom? Een briefing over *mij*?”

Penrose schudt glimlachend zijn hoofd: “Jack had een bepaald beeld over u. Dat beeld moest ik corrigeren.”

“Van wat in wat dan?”, vraagt Aziz lacherig, maar ook argwanend.

“Met uw permissie? Dat u vanwege uw rechtlijnigheid dus wel degelijk echt schijt heeft aan alles en iedereen, dat dat geen fabeltje is.”

Aziz schiet opnieuw in de lach: “Nou nou nou, Tom, wat is dat voor praat, zeg?”

De twee agenten achter de balie en eentje hangend tegen de balie zijn ook in de lach geschoten. Alistair, Penrose en Daniels staan ook te lachen.

Aziz keert zich naar Alistair: “Wat voor volk trek jij eigenlijk aan als beveiligiger, gozer?”

Iedereen moet weer lachen.

“Ik volg alleen maar een advies van je op”, grinnikt Alistair, “Mij bevalt het resultaat wel.”

Aziz kijkt Alistair niet-begrijpend aan: “Advies? ... Welk advies dan?”

“Eind oktober liepen jij en ik te wandelen op de kade, liepen we gewoon een potje te ouwehoeren, zoals je dat noemde. En op een gegeven moment kwam mijn beveiliging ter sprake, mijn persoonlijke beveiliging, dat ik daar echt serieus werk van moest gaan maken volgens jou. Dat ik op zoek moest gaan naar mensen met een militaire achtergrond. Ex-mariniers. Ex-Seals. Ex-SAS. Dat soort types. Want die hadden de technische kwaliteiten. En daarbinnen op zoek moest gaan naar de kosjere types, zoals je ze noemde. Alleen: hoe vind je die? Hoe zien die eruit? En toen maakte je een grap, zo van: maak die kandidaat-beveiligers duidelijk dat ze via mij gegarandeerd jou tegen het lijf zullen lopen, de Puzzelman, dan blijven de slechteriken wel uit zichzelf weg. En dat ben ik dus gaan doen. Punt is alleen wel dat ik nu een apart slag beveiligers lijk aan te trekken ... Fans ... Van jou.” Alistair kijkt lacherig Aziz aan en knikt naar de twee mannen. Die staan grinnikend te knikken.

Aziz maakt een quasi-wanhopig gebaar naar de drie agenten bij de balie, die hebben alles gehoord en zitten dan wel staan hoofdschuddend te lachen: “Wat moet ik hier nou weer mee, jongens? Het wordt echt met de dag gekker hier. Jezus Christus.”

Iedereen lacht.

“Ga boven maar een beetje rondhangen bij onze drankhoek, oké?”, zegt Aziz tegen Penrose en Daniels, “Pas wel op voor onze agentes. Die meiden zijn rete gevaarlijk, gozers, die bijten en krabben.”

Iedereen schiet in de lach, Alistair staat ook met zijn hoofd te schudden. Die Amsterdammers, zo'n Aziz? Wat een gekkenhuis is deze stad.

Aziz had al gezien dat Alistair, Penrose en Daniels een bezoekers eBadge hebben.

“Kom”, zegt Aziz en ze lopen met zijn vieren door de tourniquets naar de liften.

“Waar gaat het eigenlijk om?”, vraagt Alistair aan Aziz.

“Het is een lopend onderzoek dus je bent gehouden aan je zwijgplicht. Ook jij, Alistair, vijfde rijkste man ter wereld of niet ... Tim Bosmans is op iets raars gestoten, iets met uitlopers naar de Stopera, lijkt het. The Sapient Foundation dook op in zijn onderzoek. En die beheert de woontoren van de Puzzelman, van mij. Begrijp je?”

Alistair knikt: “Op die manier. Ja, dan zou ik ook argwanend zijn. En wat